

Arrest

nr. 199 133 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarbij worden medische aandoeningen in hoofde van eerste verzoeker vermeld.

1.2. Deze aanvraag wordt op 8 juni 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 13 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 13 mei 2011 ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt besloten tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 127 823 van 4 augustus 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) alle beslissingen van 13 december 2013.

1.5. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag van 13 mei 2011 wederom ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.G.

H.A.

En hun minderjarige kinderen:

A.M.

A.R.

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door A.G. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 28.08.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.6. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 september 2014 in hoofde van eerste verzoeker enerzijds, en tweede verzoekster en haar kinderen anderzijds, vormen de tweede en derde bestreden beslissingen. Ze zijn beide gestoeld op de volgende redenen:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1960, verblijft hij in het Rijk zonder bouders te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de samenhang

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissingen formeel steun vinden in verschillende bepalingen van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers af te leveren.

Aldus heeft de vaststelling dat de aanvraag om medische regularisatie ongegrond is en dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, geleid tot het oordeel dat er geen medische bezwaren zijn die zich verzetten tegen de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Door zo te handelen erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar, attaché J.K. Verder blijkt uit het administratief dossier dat attaché J.K. op 1 september 2014 aan de burgemeester van de gemeente Binche instructies gaf om "*référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 (...) introduite par courrier recommandé le 13.05.2011 (...) je vous informe que la requête est rejetée. Il y a donc lieu de convoquer les personnes concernées et de leur notifier:*

- la décision d'irrecevabilité de régularisation ci-jointe (...)

- L'ordre de quitter le territoire dans les 30 jours (Annexe 13)".

Ten slotte kan in een interne nota van attaché J.K. van 29 augustus 2014 worden gelezen:

"vernietiging beslissing + bgv dd. 13.12.2013, reden zie aanvraagadvies arts dd. 28.08.2014

Nieuwe beslissing: ongegrond + bijlage 13

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering (...) de volgende elementen [werden] onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

(...)

Gezondheidstoestand: verhindert verwijdering niet. Er wordt nergens aangehaald dat een reis afgeraden wordt."

Aldus blijkt dat in casu het nemen van de verwijderingsmaatregelen terzelfdertijd werd onderzocht als de ongegrondheidsbeslissing van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de beslissingen samenhangen. De bestreden beslissingen werden ook nog op dezelfde dag aan verzoekers betekend.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. Verwerende partij betwist de samenhang niet in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers zetten daarbij onder meer het volgende uiteen:

“(…) Dat bovendien de aandacht moet worden gevestigd op het feit dat Uw Raad reeds in een arrest van 4 augustus 2014 dat de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 van 13 december 2013 vernietigd, heeft geoordeeld dat het advies van de arts-adviseur te kort komt in het onderzoek van de medische elementen aangehaald door de eisers;

Dat moet worden vastgesteld dat met de huidige bestreden beslissing er niet wordt tegemoetgekomen aan de motivering van het arrest van Uw Raad van 4 augustus 2014;

Dat eerst en vooral in het arrest van Uw Raad het volgende wordt vastgesteld:

“Uit dit advies blijkt dus dat niettegenstaande de diagnose PTSD niet wordt weerhouden door de arts-adviseur, hij de nood aan behandeling volledig onderzoekt in het licht van wetenschappelijke publicaties omtrent deze aandoening, om tot de bevinding te komen dat “gezien bovenvermelde” een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand, nu zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit van de betrokkene of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Echter blijkt uit het advies evenzeer dat er ook sprake is van een chronisch depressieve toestand, die op zich niet door de arts wordt betwist en met betrekking tot de welke hij geen onderzoek doet dat kan worden onderscheiden van de bevindingen omtrent de niet-weerhouden PTSD en de behandelingsnoodzaak. Aangezien uit deze motieven op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze bevindingen ook onverminderd van toepassing zijn op een chronisch depressieve toestand, en in verschillende van de voorgelegde standaard medische getuigschriften waarvan sprake melding wordt gemaakt van onder meer een medicamenteuze behandeling, kan de verwerende partij niet dienstig verwijzen naar de verdere inhoud van het advies zonder daarmee een probleem omtrent de motiveringsplicht aan de oppervlakte te brengen.”

Dat indien men het advies van de arts-adviseur van 28 augustus bestudeerd, kan men niet anders dan vast stellen dat opnieuw wordt verwezen naar internationaal gevalideerde studies die beweren dat zelfs onbehandeld een PTSD nog slechts weinig problemen zou stellen en dat deze na verloop van tijd zou uitdoven en dat psychofarmaca nauwelijks meer invloed hebben op de symptomen dan een placebo, zonder dat een uitspraak wordt gedaan over de eventuele analogie die zou kunnen worden toegepast op chronisch depressieve patiënten;

Dat opnieuw de bestreden beslissing hieromtrent een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont en niet tegemoet komt aan de kritiek geuit in het arrest van Uw Raad van 4 augustus 2014 hieromtrent;

(…)

Dat geen enkel onderzoek is gevoerd naar de mogelijkheid om een adequate behandeling te krijgen in het land van herkomst voor de aandoeningen waaraan de eiser lijdt en er wordt geoordeeld door de arts-adviseur dat dergelijk onderzoek niet noodzakelijk zou zijn, omdat zelfs onbehandeld er geen risico zou zijn voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling, zonder dat dit meer wordt gemotiveerd;

Dat in het arrest van Uw Raad van 4 augustus 2014 ook wordt gesteld : “In de mate dat de verwerende partij in haar nota verwijst naar het feit dat “een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter”, kan worden volstaan met de vaststelling dat in het advies melding wordt gemaakt van de chronisch depressieve toestand van verzoeker maar dat op geen enkel moment wordt gesteld dat deze

aandoening niet beantwoord aan de vereiste graad van ernst. Deze motivering is derhalve post factum en het verweer is om die reden niet dienstig.

Alles samengenomen blijkt uit het advies niet dat werd nagegaan of de chronisch depressieve toestand van de eerste verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag tot machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632). De beschouwingen van de verwerende partij in haar nota doen hieraan geen afbreuk.”

Dat moet worden vast gesteld dat het advies van de arts-adviseur opnieuw niet in gaat op de chronische depressie en geen antwoord geeft op de vraag of de chronische depressieve toestand van de eiser en de nood aan behandeling hiervoor geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, zodat er opnieuw een schending is van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag tot machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren zonder dit te onderzoeken;

Dat het advies van de arts-adviseur bijna identiek is aan het advies van de arts-adviseur van 11 december 2013, behalve wat betreft de conclusie van het advies, dat verwijst naar artikel 3 van het EVRM;

Dat de vermelding in het advies van de arts-adviseur van 11 december 2013 “Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd.”, zelfs letterlijk wordt overgenomen door het advies van de arts-adviseur van 28 augustus 2014 en ook op andere plaatsen wordt er verwezen naar de zogenaamde afwezigheid van het risico voor het leven van betrokkene, wat een kennelijk gebrekkig onderzoek inhoudt van de medische elementen, conform de criteria van het artikel 9ter Vreemdelingenwet; (...)”

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord hierop laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“(..).”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Waar verzoekende partij als het ware poogt te laten uitschijnen dat de aandoening door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geminimaliseerd wordt, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat:

o gebrek aan medische voorgeschiedenis om te doen besluiten tot een posttraumatisch stresssyndroom. Er is een gebrek aan informatie waardoor de arts-attaché niet kan nagaan over welk trauma het precies gaat.

o Op basis van de veelvuldig internationaal gevalideerde studies is het geweten datzelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

o Het vermelde zelfmoordgevaar lijkt eerder hypothetisch en speculatief. Inconcreto werden er in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd.

o Er waren geen verdere complicaties.

o uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in de context van de beschreven operatief behandelde obstructieve congenitale mega-ureter links en

fimosi en de beschreven urge-incontinentie een risico een risico bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

o De vermelde pijnen in de rechterschouder zijn helemaal niet ernstig aangezien de echografie overigens aanwees dat het onderzoek van de rechterschouder volledig normaal was.

o In het administratief dossier wordt een studie voorgelegd van dr. Peter J. Van Krieken die de nadruk legt op de voordelen van de opvolging van posttraumatische ervaringen in het thuisland.

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de arts-adviseur zich er in geen geval 'gemakkelijk vanaf gemaakt' door te stellen dat het medisch dossier niet werd geactualiseerd. Het medisch dossier van verzoekende partij werd grondig onderzocht.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat haar aandoeningen ernstig zijn, doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur.

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin: (...)

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)

Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er actueel een reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en benadrukte ook dat de afwezigheid van een medicamenteuze behandeling voor het gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Tevens moet worden geduïd dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Terwijl het voorleggen van allerhande standaard medische getuigschriften van de behandelde psychiaters geenszins een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing rechtvaardigt.

Het weze benadrukt dat de arts-attaché na grondig en zorgvuldig onderzoek van alle voorgelegde medische attesten tot het besluit is gekomen dat de medische toestand, met name het post traumatisch stresssyndroom geen ziekte uitmaakt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekende partij uit allerhande vage beschouwingen, doch kan niet aannemelijk maken dat de vaststellingen van de arts-attaché zouden uitgaan van een verkeerde beoordeling van de standaard medisch getuigschriften.

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur. Verzoekende partij kan niet zomaar aanhalen dat het individuele oordeel van de behandelende psychiater niet kan worden tegengesproken.

Zie in die zin:

(...)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de arts-attaché niet op een individuele wijze zou hebben gemotiveerd, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit het advies dd. 28.08.2014 blijkt immers op een afdoende wijze dat rekening werd gehouden met de voorgelegde standaard medische getuigschriften, en dat op basis hiervan een advies werd verstrekt. Zo werd er uitdrukkelijk door de arts-attaché aangehaald dat er nog geen hospitalisaties, nog geen zelfmoordpogingen en andere complicaties zijn voorgevallen.

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat er niet specifiek zou zijn gemotiveerd omtrent zijn situatie.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dient te worden benadrukt dat dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekende partij meent voorts dat het loutere feit dat er nog geen zelfmoordpogingen werden ondergaan, niet betekent dat er geen gevaar is op zelfmoord.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat dient te worden benadrukt dat de arts-attaché een globale beoordeling maakt van de voorgelegde standaard medische getuigschriften, en hierbij onderzoekt of er een actueel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit.

In casu werd geoordeeld dat er geen actuele directe bedreiging is voor het leven van de betrokkene, noch een actuele kritieke gezondheidstoestand.

Verweerder dient dienaangaande te wijzen op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(....)

De arts-adviseur diende ook geenszins rekening te houden met toekomstige elementen. De situatie van verzoekende partij diende dan ook niet 'pro-actief' te worden onderzocht, waarbij rekening zou moeten worden gehouden met hypothetische zelfmoordpogingen.

Terwijl nogmaals dient te worden benadrukt dat werd vastgesteld door de arts-attaché dat er geen meldingen waren van enige complicaties noch hospitalisaties. Er kan dan ook niet dienstig worden voorgehouden dat verzoekende partij zou lijden aan een dermate ernstig post traumatisch stresssyndroom.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...)

Verweerder laat geheel ten overvloede nog gelden dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dit blijkt niet enkel uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen "reëel risico voor het leven of fysieke integriteit" en "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling".

Een latere wetswijzing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werd doorgevoerd met het oog op de verstrenging van de procedure. Het doel om de medische regularisatie als "absoluut uitzonderlijke procedure" in te voeren, was immers niet bereikt, wat bleek uit de grote hoeveelheden aanvragen.

"De procedure inzake medische regularisatie dient erop gericht te zijn om werkelijk ernstig zieke vreemdelingen tot het verblijf toe te laten indien hun verwijdering humanitair onaanvaardbare gevolgen zou hebben. De praktijk leert echter dat de huidige procedure op enkele punten kan aanzetten tot oneigenlijk gebruik. Zo kan bijvoorbeeld vermeld worden dat in 2009 de aanvragen om medische redenen goed waren voor 33 % van de totale regularisatieaanvragen en dit terwijl de medische regularisatie bedoeld was als een absoluut uitzonderlijke procedure. Bovendien konden in 2008 slechts

in minder dan 6 % van de aanvragen de ingeroepen medische redenen uiteindelijk ten gronde worden weerhouden, in 2009 was dit 8 % (m.n. 754 gunstige beslissingen op 8 575 aanvragen).” (Parl. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc. Nr. 53-0771/001, p. 146-147)

Verzoekende partij houdt daarbij ten onrechte voor dat de arts-adviseur zich zou hebben beperkt tot een onderzoek naar het al dan niet levensbedreigend karakter van de aandoening waarbij artikel 3 EVRM als maatstaf zou worden gebruikt.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze rekening heeft gehouden met alle relevante medische gegevens, en dat werd onderzocht of de medische aandoening een zekere graad van ernst vertoonde zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Terwijl de arts-adviseur beide hypothesen zoals vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, en daaromtrent op een afdoende wijze heeft gemotiveerd.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

(....)

Er dient tevens te worden opgemerkt dat de arts-adviseur ook correct heeft besloten dat in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd zijn. De door verzoekende partij voorgelegde medische attesten tonen het tegenovergestelde niet aan.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoek*er de schending aanvoert.”*

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

(1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of

(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

4.4. De eerste bestreden beslissing stelt dat de medische elementen die werden aangehaald in hoofde van eerste verzoeker niet worden weerhouden, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar het medisch verslag van de arts-adviseur van 28 augustus 2014.

Dit medisch advies, dat aan de thans eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.05.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

*I. Medische voorgeschiedenis * voorgelegde medische attesten*

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 08/07/2010, dr. D, normale echografie van de rechterschouder.*
- 18/01/2011, 07/06/2011, Mevr. K, psychologe, betrokkene wordt gevolgd in een centrum voor depressieve symptomen.*
- 25 februari 2011, dr. F, betrokkene vertoont slaapstoornissen en zou nachtmerries hebben mogelijks in het kader van een PTSD. Angstige gevoelens.*
- 5 mei 2011, 22 augustus 2011, dr. S, mogelijks ernstige PTSD, angstsyndroom, pijn aan de schouder.*
- 15 november 2011, 13 februari 2012, dr. C, anxio-depressief syndroom.*
- 6 juni 2011, 10 jui 2012, 03/10/2012, 29/11/2012, dr. B, anxio-depressief syndroom.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 37-jarige man verwickeld is in een chronische depressieve toestand, mogelijks in het kader van een PTSD, zonder enige evolutie.

Dr. Fontaine noemt dit een PTSD, maar de medische voorgeschiedenis is voor hem onbekend. Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posttraumatische stress-stoornis, is het uiteraard zeer belangrijk dat men kan nagaan en met zekerheid inlichtingen kan vernemen over welk trauma het hier precies gaat zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit maakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basiscriterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen van een PTSD,

Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies¹¹¹ geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

[grafie]

Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo¹²³.

*Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft*³¹, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.*

in het administratief dossier wordt een studie bijgevoegd met als titel: "Health, migration and return, bij Asser Press, door Peter J, Van Krieken¹ die de nadruk legt op de voordelen van de opvolging van posttraumatische ervaringen in het thuisland.

Ook de vermelde pijnen in de rechterschouder zijn helemaal niet ernstig aangezien de echografie overigens aanwees dat het onderzoek van de rechterschouder volledig normaal was.

ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het [and waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

4.5. Uit het advies blijkt dat verzoeker lijdt aan "chronische depressieve toestand, mogelijks in het kader van een PTSD, zonder enige evolutie".

De verdere lezing van het advies leert evenwel dat de arts-adviseur, net zoals de Raad reeds vaststelde in zijn arrest nr. 127 823, enkel ingaat op de diagnose van PTSD en de pijn in de rechterschouder. Hoewel deze diagnose van PTSD en pijn in de rechterschouder niet wordt weerhouden door de arts-adviseur, blijkt ook uit dit nieuwe advies dat hij de nood aan behandeling volledig onderzoekt in het licht van wetenschappelijke publicaties over deze aandoening PTSD, om tot de bevinding te komen dat "gezien bovenvermelde" een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand, nu zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit van eerste verzoeker of op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals reeds vermeld, blijkt echter uit het advies evenzeer dat er ook sprake is van een chronisch depressieve toestand, die op zich niet door de arts wordt betwist en met betrekking tot dewelke hij geen onderzoek doet dat kan worden onderscheiden van de bevindingen omtrent de niet-weerhouden PTSD en pijn in rechterschouder en de behandelingsnoodzaak.

Uit het gegeven dat de arts-adviseur in dit advies van 28 augustus 2014 de chronisch depressieve toestand plaatst "mogelijks in het kader van een PTSD" en vervolgens de aandoening PTSD niet weerhoudt, kan niet worden afgeleid dat ook de chronische depressieve toestand niet wordt weerhouden. Bovendien blijkt uit het advies dat de arts-adviseur enkel voortgaat op de vaststellingen en diagnose van één van de behandelende geneesheren van verzoeker, met name dr. F, maar niet ingaat op de andere vaststellingen en diagnoses die werden gemaakt door de overige behandelende geneesheren die later zijn tussengekomen, met name drs. C. en B, en die ook medische attesten hebben opgesteld die aan de arts-adviseur werden voorgelegd.

Aangezien uit de motieven van het advies en uit het administratief dossier op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze bevindingen ook onverminderd van toepassing zijn op een chronisch depressieve toestand en er in verschillende van de voorgelegde standaard medische getuigschriften melding wordt gemaakt van onder meer een medicamenteuze behandeling, kan de verwerende partij niet dienstig verwijzen naar de verdere inhoud van het advies zonder daarmee een probleem omtrent de materiële motiveringsplicht aan de oppervlakte te brengen.

In zoverre de verwijzing naar het hypothetische en speculatieve karakter van het zelfmoordgevaar en het feit dat eerste verzoeker nooit werd gehospitaliseerd of dat er geen acute opstoten waren, wel te verbinden zouden zijn met de aandoening "chronische depressie", kunnen deze vaststellingen niet anders dan worden teruggebracht tot elementen op grond waarvan de arts-adviseur oordeelde dat er geen levensbedreigende aandoening is, en dus geen onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker. Dit bevestigt de these van verzoekers voor de aandoening "chronische depressie", namelijk dat niet blijkt dat is onderzocht of deze aandoening van eerste verzoeker een reëel risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst.

De Raad herinnert eraan dat de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

In de mate dat de verwerende partij in haar nota verwijst naar het feit dat "*een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter*", kan worden volstaan met de vaststelling dat in het advies melding wordt gemaakt van de chronisch depressieve toestand van verzoeker maar dat op geen enkel moment wordt gesteld dat deze aandoening niet beantwoordt aan de vereiste graad van ernst. Deze motivering is derhalve post-factum en het verweer is om die reden niet dienstig.

Alles samen genomen, kunnen verzoekers worden bijgetreden waar zij stellen dat "*het advies van de arts-adviseur opnieuw niet in gaat op de chronische depressie*", dat geen uitspraak wordt gedaan "*over de eventuele analogie die zou kunnen worden toegepast op chronisch depressieve patiënten*" en "*geen antwoord geeft op de vraag of de chronische depressieve toestand van de eiser en de nood aan behandeling hiervoor geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst*".

Noch uit het advies noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat werd nagegaan of de chronisch depressieve toestand van de eerste verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen onder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632). De beschouwingen van de verwerende partij in haar nota doen hieraan geen afbreuk.

Het medisch advies van 28 augustus 2014 mist in die zin dan ook een deugdelijke beoordeling van de voorgelegde medische stukken in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de totstandkoming van het advies van de arts-adviseur is aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing die, zoals reeds werd gesteld, volledig aan dat advies is opgehangen, is derhalve met hetzelfde gebrek behept. De argumenten van de verwerende partij doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het onderdeel van het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4.6. Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten, werd in punt 3 al vastgesteld dat dat er een nauwe samenhang bestaat tussen deze bevelen en de eerste bestreden beslissing.

Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat de verweerder pas tot de afgifte van de bestreden bevelen heeft besloten nadat hij zich een standpunt had gevormd over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan ook dat verweerder de afgifte van de bevelen om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Een dergelijke gedragslijn is in overeenstemming met de verplichting ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand.

Gelet op de gegrondheid van het middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er moet in de huidige stand van het geding immers worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte nog merkt de Raad op dat, voor zover zou worden aangevoerd dat de verwerende partij ter vrijwaring van haar recht van verdediging de gelegenheid moest worden geboden een standpunt over het lot van de bevelen om het grondgebied te verlaten in te nemen, uit de lezing van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoekers door zowel de ongegrondheidsbeslissing als de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten, het lot van de drie beslissingen met elkaar hebben verbonden. De verwerende partij heeft, hoewel zij daarvan op de hoogte was, de samenhang tussen de drie beslissingen in haar nota niet betwist. Zij heeft aldus wel degelijk de gelegenheid gehad de samenhang tussen de drie beslissingen te betwisten en haar standpunt te geven omtrent de mogelijke incidentie van de gegrondheid van het aangevoerde middel op de bevelen om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES